

Berättelse om högstsalig Hans Kunglige Majestäts Döds beredelse.

”Det har blivitt min lott att tid efter annan emottaga de största välgärningar av Högst Salige Hans Majestäts, för att slutligen bli vittne till den sista och den största, som Den högste guden tilldelat konungen.

Sedan konungens plågor natten mellan den 28 och 29 i denna månad märkeligen tilltagit och krafterna i samma mån blivitt försvagade, förlorades hos alla dom, som omgav konungens person, anledningarna till det hopp man hittills gjort sig, om konungens återhämtning. Närvarande läkare dödde icke eller den farhåga de måste taga, att konungens förvandling (hädangång) ej var långt borta.

Konungen blev därför med ödmjukhet, kärlek och vördnad påmind om plikten mot sig själv att föra sina tankar till ett viktigt ämne. Hans Majestät har mottagit underrättelsen om den närvarande lifsfaran med full undergivenhet under Guds vilja och jämte förordnande om några viktiga ärenden i afseende på Det Kongliga Kall och det värdsliga Regementet, befallt mitt påkallande. (kallat på mig).

Vid min ankomst anmodade Hans kunglig Höghet hertigen av Södermanland, hertig Karl, mig att omgående inträda i konungens sängkammare som också skedd. Men konungens plågor var vid den stunden ganska svåra och lämnade hans Majestät inte det lugn som fordras för en andakt, varvid jag åter avlägsnade mig.

Kort därefter blev konungens tidigare begärda dokument färdiga att undertecknas som konungen ännu med återhämtade krafter egenhändigt undertecknade och som sedan lämnades till Statssekreterare Elis

Schröderhielm. Därefter ombads jag att återvända, men konungen var mycket lidande, ganska matt och utan styrka inför den viktiga anledningen som jag var ditkallad.

***Under det att konungen flyttades till sin stora säng, som nu blev hans dödsbädd, ökades mattigheten.** Men ögonblicken blev med det samma dyrare, och icke ett enda var att förlora.*

Jag trädde därför närmare till konungens person och sa ungefär: Gud har givit mig många tillfällen att se hans välsignelse över Ers Majestäts person. Det kan vara att han sparat mig det allra största till denna stund, då eders Majestät är så nära sin förvandling (hädangång) och kan hända närmar sig snart Guds ögon.

Jag är icke kommen för att ge Eders majestät vidlyftiga lärdomar, eller trånga föreställningar (förmaningar) eller tröst i mänsklig förmåga. Guds nåd som följer våra svagheter och den ömma känsla med vilken Ers Majestäts hjärta är begåvat av gud jämte Eder Majestäts egen Kristliga omtanke som i en sådan stund icke kan vara borta, ger mig den förhoppningen att Ers Majestät vilas med guds barmhärtighet i Jesus Kristus, till sin själs frälsning och salighet.

Konungen svarade: Jag har fullt förtroende till Gud och hans nåd i detta och det tillkommande livet. ! Gud välsigne Er". Önska mig Guds välsignelse! Jag fortsatte: Är Ers Majestät tillfreds med att styrka sitt hopp och sin förtröstan till Guds nåd genom att ta emot Jesu nattvard?

Konungen svarade: Ja! Och tillade: Jag hoppas att Gud lämnar mig ännu en timme. Jag önskar att få någon sömn till styrka för mina krafter, för att ta emot Sacramentet; vänta här.

Han slumrade omgående in några minuter men vaknade med ett ryck flera gånger, med uppspärrade ögon. Han ropade då på herr Bergsrådet Dahlberg, sin förre Livmedicus och frågade om det fanns någon möjlighet att bereda medicinsk hjälp mot sina plågor, men fick till svar att det inte fanns någon hjälp att få, varvid Bergsrådet tillade att hans majestät borde utnyttja ögonblicket till samtal med mig (biskop Wallquist) varigenom han förespeglade att därigenom bäst kunna uppnå lugn och tillfredsställelse. Konungen sade: Det vill jag göra!

Jag fortsatte då med det som jag tidigare påbörjat, på det sätt herren gav mig, och så kort som det med all anledning blev mer och mer nödvändigt att göra.

Konungen som var vid oavbruten full sans, lyssnade på allt och med tålmod och förnöjsamhet tryckte under tiden sin hand mot mig flera gånger och nämnde det som låg honom varmast om hjärtat och hoppet till Gud för sig själv, med kärlek i sitt hjärta och överlät sig åt guds omsorger och begärde herrans heliga nattvard.

När den i vanlig ordning skulle genomföras och jag läste bönen: Fader vår, samt när konungen läste efter och vi kom till den andra eller tredje bönen av den, sa konungen: vänta! Varpå han återigen knäppte sina händer hårt och började själv läsa: Fader Vår, med alla tecken till sann andakt och så högt att alla närvarande hörde det.

När samma bön var avslutad, och jag med några ord försökte bereda konungen till den heliga nattvårdens värdiga mottagande, sade konungen att han ville höra en viss bön: O Guds Lamm m m. Jag började läsa den då konungen på en gång med stor andakt och rörelse läste efter bönen samt beredde sig att mottaga det högvärdiga Sacramentet.

Men då Det skulle ges sade konungen åter: Vänta! Därpå knäppte han ihop sina händer och bad högt: Gud var mig nådig och förbarma dig över mig syndare samt gör mig själv värdig! Varpå han sade: Ge nu! Och tog emot Sacramentet.

När jag med några ord önskade konungen Guds välsignelse genom denna Nädemåltid och syftet med denna önskan närmade sig slutet, sa konungen åter: Ge mig välsignelsen - Välsignelsen.

Sedan läste jag Herren välsigne Dig m m. Återigen ställnade konungen i en stilla andakt, varefter han sade: Gud välsigne och bevare er. Jag vet att ni önskar Guds välsignelse över mig!

Om jag får sömn och lite vila så vill jag tala mer med er. Plågorna såg ut att vara lindrigare och ett lugn förhanden. Det kom, och snart fullkomligare än det kan föreställas på jorden; För konungen föll strax i en stilla sömn varvid det inom kort utan några synbara smärtor hans förlösta själ inkallades till Guds Frid, klockan strax före elva om förmiddagen i dag den 29 mars.

Redogörelse av Biskopen i Wäxjö stift Hovpredikanten Olof Wallquist, vid Konungens biläger på Stockholms Slott den 29 mars 1792.